

Civilisterne, der skulle vige? Det kan blive interessant at se, hvordan Flængen vil komme frem i Dag. Vi have set, hvorledes Højre revnede oppe i Landstinget, hvorledes 7 Mænd maatte ofre sig deroppe. Naar man ser disse stakkels 7 Højremænd i Landstinget, kommer man til at tænke paa et Billedhuggerarbejde, der er opstillet udenfor Glyptoteket. Det forestiller 7 Borgere fra Calais, hvis Opgave er barfodede, med Reb om Halsen og med bekymrede Miner at vandre ud til den, der har indtaget Byen Calais. Saaledes ere disse Højremænds Skæbne deroppe. Og det maa være trist, synes jeg, for de Højremænd, der nu skulle ofre sig henede i Folketinget og gaa med til at stemme for dette Forlig.

For øvrigt karakteriseres det Forlig, som nu skal fuldbyrdes, synes jeg, bedst ved den Mand, der vel nærmest maa betragtes som Forligets Fader. Jeg tænker paa Ordføreren i Landstinget (Jørgen Pedersen). Han sagde om dette Forlig, at det var sagligt urimeligt, og det var politisk utilbørligt. Det var ikke paa et underordnet Punkt, han anvendte denne Betegnelse, men det var paa et fundamentalt Punkt. Det var angaaende selve Landbefæstningen. Det, som har været Stridens Kærne under hele denne Sag, betegnede han som sagligt urimeligt og som politisk utilbørligt. Det er stærke Ord, men det er ganske sikkert sande Ord.

Forliget er sagligt urimeligt. Under søger man, hvorledes den Forsvarsordning, som nu vil komme, vil virke ovre i Jylland, vil man se, at med Vesthæren kan der opstilles 14—16,000 Mand. Men vi vide alle, at hvis en Fjende som Tyskland vil angribe Jylland-Fyn, vil det kun være en Parademarch for den tyske Hær at besætte disse Landsdele. Vil man anvende den Forsvarsstyrke, man har skabt derovre, vil det kun blive et unyttigt Spild af Liv og Lemmer, Blod og Penge. Det bliver et Forsvar, der maaske ikke vil holde en eneste Dag, ja, et Forsvar, som det ligefrem vil være en Forbrydelse at anvende. Gaa vi til Østhæren herovre paa Sjælland, vil det ses, at Sjælland ikke er bedre faren. Sjælland er et lige saa let Bytte for en Stormagts Angreb, som Jylland eller Fyn vil være. Den forrige højtærede Forsvarsminister udtalte, da vi første Gang under ham forhandlede disse Love, at en Fjende som Tyskland kunde uformodet af den danske Regering ilandsætte 20,000 Mand her paa Sjælland. Det er sandt, det maa vi alle indrømme, at

saaledes er det virkelige Forhold. Sjælland med sin Kyststrækning paa 200 Mil frembyder mange bekvemme Landingspladser. Den tyske Hær er kun fjernet nogle faa Timers Sejlads over Østersøen fra Sjælland, saa det er sikkert fuldkommen rigtigt, naar den forhenværende Forsvarsminister sagde, at en Fjende kan uformodet af den danske Regering landsætte en Styrke paa 20,000 Mand.

Naar de Kilder, som en saadan Modstander har at øse af, ere saa rige, at der meget snart kunde følge den næste Sending og den næste Sending o. s. v. efter, indtil man havde den Styrke, man ansaa for at være nødvendig for at kunne gennemføre sin Villie, maa Københavnerne under den Forsvarsordning, der forestaar, naar altsaa København er den halvferdige og forsømte Fæstning, den nu er og vedbliver at være, finde sig i den Lod, som Beboere af Fæstninger ere underkastede: at blive belejrede og bombarderede. Fæstningsvennerne have ofte sagt under deres Agitation, at en Fæstning sparer Blod. Det er sikkert ikke rigtigt. Det er muligt, at en Fæstning sparer Soldaterblod, ja, det er ogsaa muligt, at efter at den tidligere Krigsminister ved snilde Manøvrer fik bygget bombesikre Kasematter i Fæstningen, de Herrer sagkyndiges Blod kunde spares under en Belejring, de sagkyndige kunde maaske gemme sig i disse Kasematter, men den Omstændighed, at København er en Fæstning, vil ikke spare Blod, den vil netop kræve Borgernes Blod, Mænds, Kvinders og Børns Blod. Den vil kræve, at uhyre Værdier gaa tabt, den vil kræve, at en Befolkning, der udgør omtrent en Fjerdedel af Landets samlede Indbyggertal, udsættes for alle de Rædsler, som følge med en Belejring og et Bombardement. Derfor kunne vi sige med Sandhed, hvad Ordføreren i Landstinget sagde, at Forliget er sagligt urimeligt.

Ordføreren i Landstinget føjede til, at Forliget var endvidere politisk utilbørligt. Ogsaa det er Sandhed. Der er sikkert aldrig sagt noget sandere Ord om et Forlig som dette, end at det er politisk utilbørligt. Det er sluttet ved hemmelige Forhandlinger. Vi, der have været Medlemmer af det vedkommende Udvalg, have intet vidst, før det hele var i Orden. Disse Forhandlinger minde i meget om Børns Tovtrækning. Vi have af og til hørt fra de hemmelige Forhandlinger, at snart havde den ene Part Overtaget, snart den anden. Til Tider hørte man, at Tovet var bristet, og alle var dejsede bag over. Men det